

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP/196/2005/DP/kt

Warszawa, dnia 28.04. 2005r.

Pan
Mieczysław Czerniawski
Przewodniczący Komisji
Finansów Publicznych
Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej Sprawozdania Komisji Finansów Publicznych:

- o senackim projekcie ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa (druk nr 3019),
 - o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 3417),
- wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) w związku z art. 42 ust. 4 Regulaminu Sejmu przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

I. W związku z przedstawionym Sprawozdaniem (pismo nr FPB-0150-423-05), uprzejmie informuję, że opinia Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw, została wyrażona w pismach nr Sekr.Min.JP/1964/2004/DPE/kt oraz nr Sekr.Min.JP/1107/2005/DP/kt/0906. Kopie opinii przekazuję w załączeniu.

Z uwagi jednak na fakt, że przedstawiony projekt (druk 3417) zawiera pewne zmiany w stosunku do wersji, która podlegała wcześniejszemu opiniowaniu, w przedmiotowej piśmie pozwolę się odnieść do tych rozwiązań, które nie podlegały wcześniejszej weryfikacji co do ich zgodności z prawem Unii Europejskiej oraz do przedstawionego w Sprawozdaniu wniosku mniejszości.

II. Nowe rozwiązania dotyczą przede wszystkim zmian w ustawie z dnia 20 kwietnia o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 93, poz. 894, Nr 254, poz. 2533 i Nr 263, poz. 2619). Polegają one na zastąpieniu dotychczasowej daty 1 lipca 2005r. wyznaczającej początek stosowania rozwiązań przewidzianych w Dyrektywie Rady nr 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek oraz w Dyrektywie Rady nr 2004/76/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej Dyrektywę 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych wypłacanych między spółkami powiązаныmi różnych państw członkowskich. Wprowadzona zostaje bardziej elastyczna formuła wskazująca na wejście w życie merytorycznych przepisów wdrażających ww. Dyrektywy w zależności od momentu rozpoczęcia stosowania przepisów Dyrektywy nr 2003/48/WE (art. 16, 18, 19, 28 i 30 pkt. 4 projektu). Dotrzymanie dotychczasowego terminu wejścia w życie przedmiotowej Dyrektywy jest uwarunkowane zawarciem umów ustanawiających przepisy analogiczne do ww. Dyrektywy z określonymi terytoriami zależnymi i stowarzyszonymi Wielkiej Brytanii i Holandii oraz umów zawieranych przez Wspólnotę Europejską z określonymi państwami trzecimi (Szwajcaria, Lichtenstein, Andora, Monako, San Marino). Biorąc pod uwagę stan prac nad ratyfikacją ww. umów i porozumień, istnieje ryzyko, że niektóre państwa członkowskie, w tym i Polska nie zakończy krajowej procedury ratyfikacyjnej do 1 lipca 2005r. Powyższe może oznaczać konieczność kolejnego przesunięcia terminu stosowania Dyrektywy nr 2003/48/WE a tym samym i Dyrektywy nr 2003/49/WE. W konsekwencji projektowane rozwiązanie, które wprowadza ww. formułę bez wskazywania na konkretny termin, stanowi pewnego rodzaju zabezpieczenie, pozwalające na rozpoczęcie stosowania krajowych przepisów wdrażających przedmiotowe Dyrektywy zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego.

Ponadto, z uwagi na fakt, że w stosunku do Szwajcarii elementem wdrożenia Dyrektywy nr 2003/48/WE jest rozszerzenie stosowania postanowień Dyrektywy nr 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich oraz Dyrektywy nr 2003/49/EC z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych wypłacanych między spółkami powiązаныmi różnych państw członkowskich na spółki utworzone zgodnie z prawem

szwajcarskim, projekt dokonuje stosownych zmian w załączniku 4 i 5 do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 7 pkt. 5 projektu).

II. Odnosząc się zaś do wniosku mniejszości dotyczącego zasad odpowiedzialności państwa za szkodę, która powstała wskutek wydania wadliwej decyzji, która została następnie uchylona wskutek wznowienia postępowania lub stwierdzono jej nieważność, pozwolę sobie zauważyć, że uwzględnia on wytyczne Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości odnoszące się do przedmiotowej kwestii (orzeczenie w połączonych sprawach C-46 i C-48/93, *Brasserie du Pêcheur i Factortame*).

III. W konkluzji stwierdzam, że analizowane zmiany w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk 3417) są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem.

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Mirosław Gronicki

Minister Finansów

Załącznik:

- Kopie opinii nr Sekr.Min.JP/1964/2004/DPE/kt, Sekr.Min.JP/1107/2005/DP/kt/0906

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekt. Min. JP/1969/2004/DPEJk

Warszawa, dnia 21.10. 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM.10-177-04), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

I. Projektowana regulacja wprowadza wiele rozwiązań, które wymagają rozważenia z punktu widzenia ich zgodności z prawem wspólnotowym. Przede wszystkim uwagę zwracają przepisy dotyczące Porozumienia w sprawach ustalenia cen transakcyjnych między podmiotami powiązanych. Pozytywnie należy ocenić projektowane zmiany, głównie w aspekcie zwiększenia pewności inwestowania przez przedsiębiorstwa zagraniczne. Nowa wersja projektu zawiera w art. 20j bardziej elastyczne rozwiązania w zakresie ustalania wysokości opłat za porozumienia cenowe. Uzalcznienie wysokości opłat od wartości transakcji oraz wprowadzenie widełek dla każdego rodzaju porozumienia nie powinno powodować już wątpliwości dotyczących dyskryminacyjnego traktowania przedsiębiorców z innych krajów Unii Europejskiej (poprzednio proponowana relacja wysokości opłat za

SEKRETARZ

porozumienia krajowe w stosunku do porozumień zagranicznych mogła się stać podstawą takiego zarzutu).

II. Kolejna zmiana w projekcie ustawy, która wymaga rozważenia z punktu widzenia zgodności z prawem wspólnotowym dotyczy odpowiedzialności państwa za szkodę, która powstała wskutek wydania wadliwej decyzji, która została następnie uchylona wskutek wznowienia postępowania lub stwierdzenia jej nieważności.

Wśród przyczyn uzasadniających stwierdzenie nieważności decyzji należy przytoczyć w szczególności art. 247 ust. 1 pkt 3 Ordynacji (wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa). Przesłanka ta jest o tyle istotna, że powinna być również rozpatrywana w kontekście naruszenia przepisów prawa wspólnotowego. Aspekt wspólnotowy pojawi się wówczas gdy zostanie stwierdzona nieważność decyzji, która została wydana z rażącym naruszeniem prawa Unii Europejskiej. Będzie to przykładowo obejmować sytuacje gdy organ I instancji wydał decyzję stosując przepisy polskiej ustawy podatkowej (np. ustawy o podatku od towarów i usług czy ustawy o podatku akcyzowym), który to przepis stanowił nieprawidłową implementację dyrektywy, albo w ogóle został uchwalony bez uwzględnienia obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa wspólnotowego (w zakresie podatków - głównie dyrektyw). Dlatego też należy mieć świadomość, że w przyszłości nowelizowany przepis będzie dotyczył również tego rodzaju sytuacji i w konsekwencji projektowana zmiana powinna być rozpatrzona z uwzględnieniem obowiązujących w powyższym zakresie wymogów prawa wspólnotowego. Ponadto zgodnie z art. 91 ust. 3 Konstytucji, jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez RP umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami. Powyższe zasadniczo będzie się odnosiło do większości norm prawa wspólnotowego (prawo pierwotne, rozporządzenia, decyzje a także te przepisy dyrektyw, które są wystarczająco jasne, precyzyjne, bezwarunkowe, nakładają określone prawa lub obowiązki i przez to nadają się do stosowania przez organy i sądy krajowe). W konsekwencji, skoro przepisy prawa wspólnotowego obowiązują bezpośrednio i wywierają bezpośredni skutek, należy również uwzględnić aspekt naruszenia prawa wspólnotowego.

Sama jednak kwestia związana z odpowiedzialnością odszkodowawczą państwa za naruszenie prawa wspólnotowego nie jest bezpośrednio regulowana przez prawo wspólnotowe pierwotne. Większość zasad odnoszących się do tego przedmiotu wywodzi się z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (wyrok w sprawie *Francovich*, C-479/93, zasada odpowiedzialności odszkodowawczej państwa jest „wpisana w system

„traktatowy”). Ponadto, zgodnie z orzecznictwem Trybunału przyznanie jednostce, będącej również podmiotem praw i obowiązków „nowego systemu prawnego”, jakim jest wspólnotowy porządek prawny (wyrok w sprawie *van Gend Loos*, C-26/62), prawa do odszkodowania w sytuacji naruszenia przez państwo norm prawa wspólnotowego jest konieczne w celu zapewnienia pełnej efektywności prawa wspólnotowemu (wyrok w sprawie *Francovich*). Musi być wprowadzona zasada, na podstawie której państwo ponosi odpowiedzialność za naruszenie prawa wspólnotowego przez które jednostka ponosi szkody majątkowe.

Trybunał odnajduje również podstawę traktatową odpowiedzialności odszkodowawczej państw członkowskich za naruszenie prawa wspólnotowego w art. 238 ust. 2 TWE, dotyczącym odpowiedzialności odszkodowawczej Wspólnoty – instytucje i funkcjonariusze państw członkowskich stosujący prawo zostają objęci zobowiązaniem wynikającym ze wskazanego powyżej artykułu, będącego wyrazem ogólnej zasady wspólnie uznawanej przez państwa członkowskie, zgodnie z którą szkoda wyrządzona przez wadliwy akt prawny lub niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza winna być naprawiona.

Zgodnie z prawem wspólnotowym, naruszenie normy prawa wspólnotowego, której celem jest przyznanie praw jednostkom, jest podstawową przestanką odpowiedzialności odszkodowawczej państwa. Przykłady odpowiednich sytuacji wskazuje Trybunał w swoim orzecznictwie:

1. Musi to być takie „naruszenie prawa wspólnotowego, za które państwo członkowskie jest odpowiedzialne” (sprawa *Francovich*, teza 35) lub takie, które można przypisać państwu, z tego względu, że działanie w określonym zakresie jest w jego kompetencji (sprawa *Brasserie du Pêcheur/Tactorame*, teza 36).
2. Nieprzestrzeganie prawa wspólnotowego może dotyczyć każdego działania czy zaniechania władzy państwowej – ustawodawczego, wykonawczego czy sądowego (sprawa *Brasserie du Pêcheur/Tactorame*, teza 34).
3. Naruszenie to może nastąpić wówczas, gdy wykonywanie prawa wspólnotowego zależy od działań państwa, czego klasycznym przykładem jest obowiązek implementacji dyrektywy, a w przypadku braku takich działań, jednostka ta nie może realizować skutecznie przyznanych jej przez prawo wspólnotowe (naruszenie poprzez zaniechanie działań legislacyjnych, do których zobowiązuje prawo wspólnotowe – stan faktyczny w sprawie *Francovich*, a także w sprawie *Dillenkofer*, C-178/94)

4. Naruszenie to może również nastąpić, gdy jednostka nie może skutecznie realizować swoich praw wynikających z dyrektywy, na skutek jej niewłaściwej implementacji (stan faktyczny w sprawie *British Telecommunication*, C-352/93).

5. Naruszenie prawa wspólnotowego istnieje również wówczas, gdy wystąpienie szkody jest następstwem obowiązywania w systemie prawa krajowego takiej normy, która jest niezgodna z bezpośrednio skuteczną normą prawa wspólnotowego (przepisem TWE, rozporządzenia czy bezpośrednio skutecznym przepisem dyrektywy - stan faktyczny w sprawie *Brasserie du Pêcheur/Factortame*, w sprawie *Hedley Lomas*, C-5/94).

Samo roszczenie o odszkodowanie musi być wysunięte i zaspokojone zgodnie z zasadami prawa krajowego. Władze i sądy krajowe są jednak związane następującymi standardami prawa Wspólnoty (orzeczenie w połączonych sprawach C-46 i C-48/93, *Brasserie du Pêcheur i Factortame*):

- roszczenia odszkodowawcze oparte na prawie wspólnotowym nie mogą być traktowane gorzej niż porównywalne roszczenia oparte na prawie krajowym, ich dochodzenie nie może być w żadnym przypadku uniemożliwione lub nadmiernie utrudnione;

- sąd krajowy nie może, w ramach stosowanego przez siebie prawa, uzależniać odszkodowania, od tego czy instytucji państwowej, która naruszyła prawo można przypisać winę umyślną czy nieumyślną;

- wysokość odszkodowania musi być odpowiednia do poniesionych szkód, „regulacja krajowa ograniczająca odpowiedzialność państwa za szkody do takich przypadków, w których kompensowane są straty związane bezpośrednio z dobrami materialnymi lub prawnymi, bez uwzględnienia utraconych zysków, jest sprzeczna z prawem Wspólnoty”;

- zobowiązanie państw członkowskich do wyrównywania szkód, które jednostka poniosła na skutek naruszenia prawa wspólnotowego, nie może być ograniczone do szkód, które wystąpiły po wydaniu wyroku Trybunału stwierdzającego naruszenie prawa.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy zauważyć, że projektowana zmiana w Ordynacji podatkowej częściowo uwzględnia wymagania wynikające z prawa Unii Europejskiej. Wątpliwości może budzić zawężenie wysokości odszkodowania w przypadku poniesienia przez stronę szkody na skutek wydania decyzji, uchylonej wskutek wznowienia postępowania, gdy przesłanki uzasadniające wznowienie powstały niezależnie od działania organu podatkowego (art. 250a ust. 1 pkt. 2 projektu ustawy). Należy bowiem zauważyć, że Trybunał wyraźnie wskazuje, że nie można uzależniać odszkodowania (i tym samym

ograniczać jego wysokości) od możliwości przypisania organowi winy. Oznacza to, że Trybunał biorąc pod uwagę słabszą pozycję jednostki w stosunku do państwa bardziej opowiada się za przyjęciem zasady ryzyka jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkody wyrządzone jednostkom wskutek naruszenia prawa wspólnotowego. Ponadto warto odnotować, że w świetle obecnie obowiązujących przepisów, jeśli chodzi o przesłanki wznowienia postępowania, to wśród przeważających okoliczności faktycznych, jest również przesłanka uchylecia decyzji wskutek wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku orzekającego o niezgodności danego aktu z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą (art. 240 ust. 1 pkt 8 Ordynacji). Należy zauważyć, że nie ma ona charakteru przesłanki „faktycznej” wręcz przeciwnie chodzi tutaj o aspekty prawne. Jednostka nie może ponosić kosztów z powodu wydania wadliwych aktów normatywnych w zakresie prawa podatkowego, o których niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą orzekł TK. Ograniczenie w takiej sytuacji odszkodowania wydaje się być dalece niezasadne. Warto przy tym zwrócić uwagę, że przesłanka ta dotyczy również prawa wspólnotowego, już w chwili obecnej Trybunał Konstytucyjny ma się zająć zbadaniem zgodności z Konstytucją (art. 91 ust. 3) przepisu o zwolnieniu z VAT usługi dostępu do Internetu.

Ponadto, szlusznie z punktu widzenia spójności krajowego systemu prawnego z wymogami *acquis communautaire*, proponuje się w projekcie ustawy (art. 240 ust. 1 pkt. 10 i 11) rozszerzenie przesłanek wznowienia postępowania. Zmiany te dotyczą wznowienia postępowania w sytuacji, gdy na treść wydanej decyzji ma wpływ rozstrzygnięcie sporu międzynarodowego między państwami członkowskimi UE, w drodze procedury ugodowej lub arbitrażowej w zakresie spraw podatkowych między podmiotami powiązanymi różnych państw członkowskich, co stanowi wykonanie postanowień Konwencji nr 90/436/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w związku z korektą zysków przedsiębiorstw powiązanych. Ponadto, rozszerza się katalog przesłanek uzasadniających wznowienie postępowania o orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości jeśli ma ono wpływ na treść wydanej decyzji. Wynika to z faktu, że wyroki Trybunału mają charakter prawotwórczy, ich skutek nie ogranicza się tylko do *inter partes*, tezy zawarte w uzasadnieniu (które w układzie orzeczeń ETS znajdują się przed sentencją) – stają się *quasi precedensami*, na które Trybunał będzie się powoływał w swoich orzeczeniach, co stanowi przejaw utrzymania jednolitej linii orzeczniczej. W konsekwencji, wszystkie państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia zgodności krajowego ustawodawstwa oraz praktyki postępowania z orzecznictwem Trybunału.

Biorąc pod uwagę powyższe, nowego znaczenia nabiera również kwestia wspomnianego ograniczenia wysokości odszkodowania do rzeczywistej straty w sytuacji, gdy przesłanki uzasadniające wznowienie powstały niezależnie od działania organu podatkowego (art. 260a ust. 1 pkt. 2 projektu ustawy). Niezawąpliwie wydanie przez ETS orzeczenia np. w trybie pytania prejudycjalnego sądu krajowego innego państwa członkowskiego, które spowoduje konieczność wzruszenia decyzji może być postrzegane jako przesłanka wznowienia postępowania, która powstała niezależnie od działania organu podatkowego. W takiej jednak sytuacji, biorąc pod uwagę omówione orzecznictwo Trybunału, nie można obciążać jednostki dodatkowymi kosztami: (ograniczenie wysokości odszkodowania tylko do *damnum emergens*), które powstały również niezależnie od jej działania. W takiej sytuacji, gdy żadna ze stron swoim postępowaniem nie przyczyniła się do powstania przesłanek wznowienia postępowania, to organy państwowe, jako strona „silniejsza”, powinny ponosić odpowiedzialność za treść swoich decyzji również w zakresie skutków finansowych.

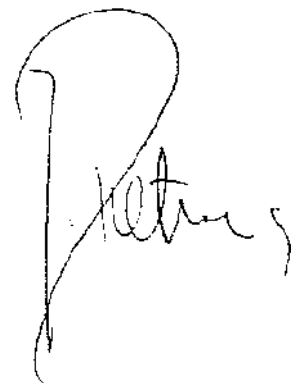
III. Zmiana przepisów Ordynacji podatkowej jest również konsekwencją implementacji postanowień Dyrektywy Rady nr 2004/56/WE z dnia 21 kwietnia 2004r. zmieniającej dyrektywę nr 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich, niektórych podatków akcyzowych oraz opodatkowaniu składek ubezpieczeniowych. Przepisy wspomnianej dyrektywy wprowadzają m.in. regulacje umożliwiające pomoc przy doręczaniu pism, kwestie związane z zachowaniem tajemnicy przekazywanych informacji oraz możliwość przeprowadzenia równoczesnych kontroli podatkowych przez organy podatkowe państw członkowskich UE. Stosownie zmiany uwzględniające regulacje nowej Dyrektywy zostały zawarte głównie w art. 154a, 154b oraz 291a i 294 ust. 1 pkt 6 projektu ustawy. W powyższym zakresie, nowy tekst projektu zgodnie z wymogiem określonym w art. 2 przedmiotowej Dyrektywy zawiera odniesienie do aktu prawa wspólnotowego, którego postanowienia implementuje.

IV. Projektowana regulacja przewiduje wprowadzenie nowego Rozdziału 7a zatytułowanego: „Ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych”, który ujmie całościowo tę problematykę w Ordynacji podatkowej. Zawarte w tym Rozdziale rozwiązania prawne dotyczą zarówno ulg nie mających charakteru pomocy publicznej, jak i posiadających taki charakter. Artykuł 67b określa katalog pomocy dopuszczalnej w UE, przy czym szczegółowe warunki dopuszczalności pomocy zostaną określone w rozporządzeniu Rady Ministrów, które po akceptacji UOKiK lub KE umożliwią podejmowanie indywidualnych decyzji o przyznaniu

ulg. W konsekwencji zaproponowanie takiego schematu postępowania pozwala na pozytywne ustosunkowanie się do projektowanych rozwiązań, z punktu widzenia ich zgodności z wymogami prawa wspólnotowego.

V. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw zasadniczo spełnia wymagania wynikające z prawa Unii Europejskiej. Przy określaniu zasad odpowiedzialności odszkodowawczej państwa, należy mieć jednak na względzie orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, które zostało opisane w pkt. II opinii.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Mirosław Gronicki
Minister Finansów

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP/1107/2005/DP/kt 10906

Warszawa, dnia 12.04. 2005r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu Autopoprawki do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 3417), wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem *Autopoprawki do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw* (pismo nr RM-10-177-04), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem.

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Mirosław Gronicki
Minister Finansów